

Na lesní samotě.

Román.

Hlavou potřásaje odebral se sluhu k její exellensei, aby ji vyřídil že baron k tabuli nepřijde.

Zavřel se ve svém pokoji, do-
ložil.

Na rty staré dámě vtírala se již otázka, ale potlačila ji.

Budu tedy se svou neteří oběd-
vati zde ve svém pokoji, odtušila
a obrátila se. Ona jen sama vědě-
la proč se baron ve svém pokoji
uzavřel.

XIII.

Baron toho dne z pokoje ani ne-
vyšel. Jíří potřásal nad tím hla-
vou, nemohu pochopiti co jeho pá-
na tak dojalo a tak rozcílilo. Vé-
děl sice že byl baron u Roberta,
když ho zastřelili—avšak co mu
vlastně bylo potom? A přece o-
svědčoval pro toho hocha účasten-
ství, které bylo tím nápadnější,
poněvadž dríve toho nikdy neu-
čnil.

Druhého dne ráno zdálo se, že
baron rozčílen své překonal, neb
byl opět klidný a vážný jako oby-
čejně. Uděl potřebné rozkazy ve
příčinu pohřbu Robertova a ode-
bral se opětne do lesa, aby se li-
dem výhnil, neboť chtěl být sa-
moten.

Proběl celou noc—obraz Kri-
stiny která stála tam s pozdvíze-
nou zbraní, tanul mu stále na my-
sli, zdálo se mu že stále vidí její
temné planoucí oči. Tato srdnatot
dívčina která nedbalala vlastního
života, měla pro něho něco velko-
lepého, obdivoval se jí. Bylo mu
jakoby chudobný odvěz ze sebe by-
la shodila a objevila se mu jako
rekyně.

I nyní myslil na Kristinu.
Bezděčně vyhledal místo kde se
s ní byl včera setkal. Nespatřil jí.
Snad byla ještě bolem nad smrtí
bratrovou ještě příliš sklícena.
Pomyslil si na to, jak huboký a
prudký byl bol její. Což v Robertovi
milovala jen bratra, či věděla,
že není bratrem její? My-
šlenka tato dotkla se ho nemile,
vzbudil se v něm bezděčně pocit
zárlivosti. Což nemohl si o tom zje-
dnati jistoty? Snažil se myšlenku
tu zaplašit, ale vracela se stále.
Pravil si že stará Mára asi to dě-
četí neprogradila, ale přece byl
znepekoven.

Zraky jeho bloudily lesem, aby
hledaly Kristinu, ale když nespa-
tril ji nikde vzhopil se a kráčel
zvolna cestou k lomu, věděl, že
děda svého denně navštěvuje.

Ani tam je nezastihl. Stařec
pracoval zvolna a mlčky; baron
přistoupil k němu. Kristian Klas
polo pláše rozpačitě pohlédl na
přechodžího.

Byla zde dnes Kristina? táza-
se baron.

Tvář starceva stáhla se k blí-
znu úsměvu.

Není zde! odtušil Kristian ko-
nečně.

Přijde sem? vyptával se baron.

Stařec opět se usmál.

Polevku mi nepřinesla, odtušil
Ano ona jediná pamatuje na mně.
Robert jest také prý — neponá-
há mně tady v práci, ale já ne-
chávám těžké kameny ležet, až se
vrátí.

Slova ta bodala baronovi v hrudi
jako dýka. Nevěděl starče po-
sud že jest Robert mrtev.

Víte kde jest Robert? táza-
se Kristian Klas zavřel hlavou.

Jest prý, pryč. odvětil baron.

Přijde však opět, aby mi pomá-
hal.

Ještě jednou opakoval baron
svou otázkou příde-li Kristina.

Ona jediná sem přichází, jiná
bývám vždy samoten, odtušil ste-
řec.

Baron nenalíhal dál na starce
našíliže že jeho otázkám nero-
zumí.

Soustrastně utkvívaly zraky je-
ho na sehnuté vteché postavě star-
cově, který musil lopotit se po ce-
ly den, aby několik krejcarů vy-
dělal.

Baron pedával mu zlatník; tu
chvatně po něm sáhl choromyslý
kdežto oči jeho s úzarem a záro-
zem : radostí spočinuly na baro-

novi. Bylo patrně že zřídka kdy dostává se mu almužny.

To si mám nechat? pravil Kri-
stian s dětským potěšením poblí-
že na peníz.

Ano, nechte si ho, odtušil Ba-
sendorf a odešel od něho.

Bezděky vtírala se mu myšlen-
ka, jestli tato vtechá stará po-
stava skutečně jest člověkem?
Scházelo mu, co člověka povznáší
nad všechny tvory, bystrost ro-
zumu a jasné sebevědomí ducha.

Nedaleko od lomu setkal se ba-
ron s Kristinou. Ulekl se když jí
slyšel. Tvaře její byly na smrt ble-
dé, tak huboce vryl se bol za je-
diný den v její obličeji.

Když spatřila barona, přelítl
po obličeji její výraz potěchy.
Bez ostydů přistoupila k němu a
chopila se jeho ruky u vásniivé
rozehvění.

Chraňte mrtvého! zvolala.

Co se stalo? táza se baron pře-
kvapen.

Farář byl dnes ráno u babičky,
vypravovala Kristina. Zasypával
ná výčtkami že nechoddme do ko-
stela a pravil: Roberta za jeho ho-
haprázdný život stímul trest ten
spravedlivý, neboť od té doby co
vystoupil ze školy, neviděl jsem
ho v kostele. Doložil pak, že ne-
dovolí aby Roberta pochovali na
hřbitově, vráh prý tam nepatří.

Obočí baronovo stáhlo se a ja-
ko by mu cosi tísnilo prsa jeho
odlechl si zhluboka.

To že řekl? táza se jako by to
považoval za nemožné.

Ano, počíval si velmi prudec,
babička přičinovala se prosbam
přiměti ho aby dovolil pohřbiti
Robertu na hřbitově, on však jí
nevřle odmítl.

Nebylo třeba prosit! zvolal ba-
ron. Já mu sám opatřím místo na
hřbitově a kdybych to i násilně
musil učiniti. Však já doveď k
tomu faráře pohnouti. Bud' upo-
kojená. Ustanovil jsem aby byl
Robert dnes večer pohřben a po-
chýbují že by farář chtěl oproti
tomu něco bránil. Ať již Robert
zastřelil lesníka přece byl lepším
než mnohý koho tam pochovávají
za hřbitolu zvěři a zpěvů pohřeb-
ních.

Srdečno bylo laskavé a dobré! pravila Kristina.

Vím to, pokračoval baron v roz-
čení. Množí soudí o lidech jiných
dle toho, chodí-li do kostela. Ne-
každý kdo se modlí jest vskutku
pohořným. Znám mnohé pokry-
te kteří dív si ústa nevymodlají a
oči neprerkroutí. Co jsi řekla fará-
řovi?

Ani slova. Myšlenka že pochová-
jí Roberta mimo hřbitov jako
zločince, poděsila mně tak, že sem
nemohla promluvit.

Dobrá já mu odpovím sám! zvo-
lal baron. Nyní vraf se domu. Tě-
sil jsem se na to, až tě uvidím. Po-
těšení to se zmařilo. Přijď! zítra.

Kristina stanula posud výchav-
ě. Máš ještě nějaké přání? táza-
se baron.

Nikoliv chtěla jsem vám jen
vrátit peníz které jste mi dal pro
Robertu.

Nech si je Kristino, rád bych ti
dál stokrát tolik, kdyby byl jimi
dosažen účel, k jakému byly urče-
ny.

Dívka potřásla odmítavě hla-
vou.

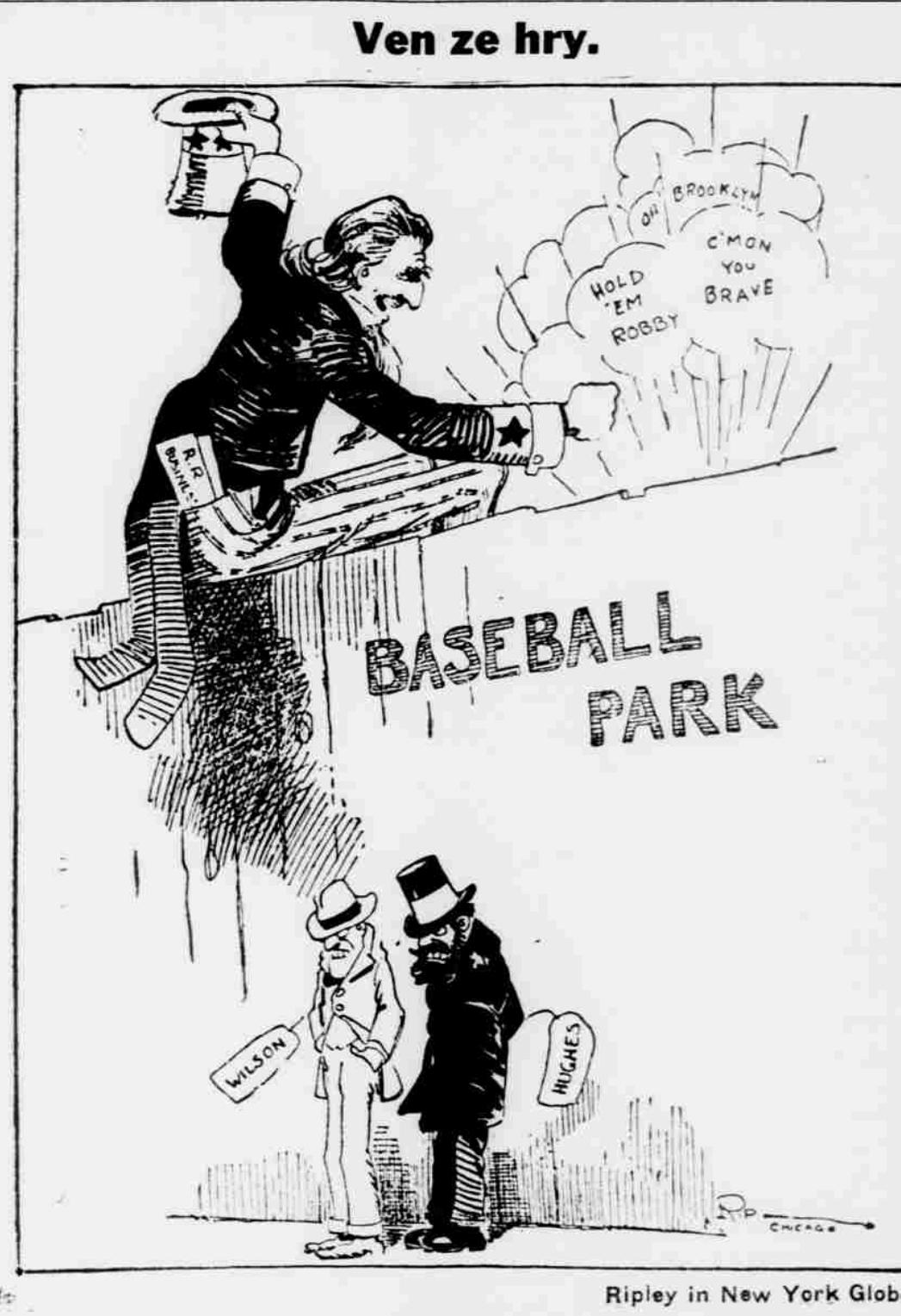
Proč je nechceš podržet?

Jest jich příliš mnoho.

Nech si je. Pro mne to není su-
ma příliš velká a tobě může po-
sloužit. Kdyby byl Robert sumu-
ti měl, mohl být posud na živu.

Nejvý rozečlen ubíral se domu.
Slova farářova zněla mu posud v
uších: obličeji jeho nabýval roz-
trpčeného výrazu, neboť poznával
že úmysl farářův byl proti němu
namířen.

Bylť to ještě mladý muž, asi
třicátník — baron dal mu upráz-
nou velmi výnosnou faru jen na
prosbu své sestry, jejíž dítka po-
několik roků vyučoval. Bylo něko-
lik žadatelů, mužů starších a za-
sloužilejších a přes to dal faru to-

Ven ze hry.

bez obalu že svou vůli provedu.

Vynasázím se abych zdolala
jeho odpor. Víte přece co vás se
týká týká se i mne.

Baron podal jí ruku.

A otáčeš se vás proč se tolik
mrtvěho zastávám co mu odpoví-
te? táza se jí.

Řeknu mu že Bassendorfově od-
jakživa milovali soustrast z ne-
stastníky a chudásky, on že to sám
nejléze zkusil odpověděla Renata
z Valvici.

Odešla z pokoje a bez prodlení
odebrala se na faru. Byla to i pro
ní krušná cesta, neboť také nepřá-
la farářovi, ač sice nežila s ním v
nevoli a bohoslužby pravidelně na
vstěvovala. Věděla velmi dobrě
že farář přidržoval se paní rado-
vé z Korvín, sestry baronovy, a
že pravidelně zaslal jí zprávy o po-
měrech na panství proto spatio-
vala ve faráři svého protivníka.

Byla však prozřetelná dosti aby
to ukryla. Byla pevně přesvědčena
na že farář podal radové zprávu,
o přítomnosti Adelainy a sestra
baronova co nejdřív na panství
přijede, aby se o poměrech sama
přesvědčela a bratra proti Adeli-
ně zaujala, neboť činila tak po-
každě. Tehdá však doufala Renata,
že nad svou sestyní zvítězí, ne-
bo nabyla více vlivu na panu synovce
a získala si také jeho dív-
věry.

Když blížila se ku faré, spati-
la jeho vysokou hubenou postavu
v zahrádce, kde se zvolna procházel.
Zkomavé rozhledla se vůči
přesvědčivě se, že byl samoten
vešla do zahrady.

Jedva jí farář shlézl smekl klo-
bouk a drže jej v ruce šel jí v
ústřety. Modré jeho oči poloplá-
ché, polo plechavé byly sklopěny,
kolem rtů pohrával mu úsměv na-
cený nikoliv přátelský. Prozřel
rusle vlas byly uprostřed hlevy v
pešinku rozděleny a sbíhaly se po
obou skrňách v poutce. Kdo v-
přesvědčivě se, že byl samoten
vešla do zahrady.

Jedva jí farář shlézl smekl klo-
bouk a drže jej v ruce šel jí v
ústřety. Modré jeho oči poloplá-
ché, polo plechavé byly sklopěny,
kolem rtů pohrával mu úsměv na-
cený nikoliv přátelský. Prozřel
rusle vlas byly uprostřed hlevy v
pešinku rozděleny a sbíhaly se po
obou skrňách v poutce. Kdo v-
přesvědčivě se, že byl samoten
vešla do zahrady.

Nikoliv! proč to?

Před chvíli vrátili se ze hřbito-
va — farář —

Ah! Tedy vzpírá se mi skuteč-
ně! rozečlen pterušil baron ex-
ellensei.

Tedy víte již o tom?

Vím jen kterak vyhořoval, kte-
rok nedovolí aby zastřelený po-
chován byl mezi ostatními mrtvý-
mi, myslí jsem ale, že vyhřízku
svou neproveď. Byl jsem tím ve-
lice pobouřen, a právě měl jsem
úmysl jít k němu

Toho jsem se obávala a proto
pravě jsem přišla k vám.

Vy jste se toho obávala? opa-
koval baron žasná.

Ano pane synovče, odpověděla
stará dama upříma s hlavou sehnuto-
vou, nemomísl ani že by mohl být
ti nebezpečným protivníkem, ale
doménka zničila ihned jakimile
hlavu vzpříma a zraky pozvedl,
neboť pak nabyla tvář zcela jiné
ho výrazu. Z očí vyzírala lešt a
potměšilost, pysky poněkud vy-
dávaly prozrazenou povahu vásni-
vou a smyslnou, a naběhlé žíly
na čele byly známou, že bývá na-
chýlen k prehľovosti, ač snáší se
všechně dodlati si nářeří měrností
a zbožné snášenlivosti.

"Excellence, jaká to pro mne
čest!" pravil ukládaje se klasem
v pohřebním, přečetl s rukou vásni-
vou a smyslnou, a naběhlé žíly
na čele byly známou, že bývá na-
chýlen k prehľovosti, ač snáší se
všechně dodlati si nářeří měrností
a zbožné snášenlivosti.

Renata z Valvici ovšem bývala
u něho po řídku návštěvou a že
přišla k němu do zahrady, tím
návštěva ta nabyla rázu poněkud
dívčerného. Na pozdrav jeho od-
pověděla způsobem zdvořilým, a-
však významnou tvář její nezměnila se
ani na chvíli a tak farář marně
snažil se vyčisti k němu, co asi k němu
jí přivádí.

Baron mlčky přecházel po kom-
natě.